

LILLA FÅGELN

Det känns alltid som första gången. Maggie håller andan en lång stund – kartong, plast, metall, färgat glas, ofärgat glas, varför gör man det här? – och inte förrän hon är ute ur soprummet och dörren slår igen bakom henne pustar hon ut och drar in den friska luften. Det är ljus och kallt, nästan frostigt. Hon tittar upp mot lägenheten, solen gnistrar till i fönsterglasen och där innanför kan hon faktiskt se Lana, sin dotter, gå fram och tillbaka i sitt rum med telefonen mot örat. Vem talar hon med? Säkert Beatrice. Maggie viker ned blicken och går de sista stegen mot huset. Men så hörs ett gnissel där uppfån: det smala sidofönstret öppnas och man kan skymta halva Lanans ansikte, och sedan hennes arm som sträcker sig ut i luften. Hon håller någonting i handen – är det telefonen? – och hugger med det mot fågeln på andra sidan rutan ... Oj ... Maggie hade inte lagt märke till den förrän nu, den lilla fågeln på fönsterblecket som tar ett skutt ut och sedan flaxar kors och tvärs intill husfasaden, nästan retfullt, innan den svävar bort mot trottoaren och sätter sig på en av lyktstolparna.

Högg Lana verkligen mot fågeln med sin telefon? För ett ögonblick tänker Maggie att hon borde berätta det för henne när hon kommer upp, att hon såg det hända. Det såg ju så lustigt ut. Och nu flyger fågeln tillbaka mot fönstret ... Men nej, varför skulle hon säga någonting? Hon vill bara ta det lugnt när hon är hemma. Och när hon inte är hemma vill hon arbeta.

CON ĐĨ MẸ MÀY

Lana har inte haft kille på ett halvår. Hon blir inte kär längre, allt är tråkigt, folk går henne på nerverna. Tjejer, killar, djur ... till och med hennes mamma, i sina mjukisbyxor. Randiga, hängiga mjukisbyxor, tunna som långkalsonger. Det händer i köket. Hon ser sin mamma med soporna vid diskbänken, råkar dröja med blicken, och så kommer det, svett och puls, och hon smyger in på sitt rum utan att säga någonting, stänger försiktigt dörren bakom sig.

En småfågel (är det en jävla talgoxe?) pickar och kvittrar på fönsterblecket. Det finns ingen anledning att vara arg. Lana vet det. Hon andas in genom näsan, långsamt, och ut genom munnen. Hon är sexton år och klok, nästan en vuxen person. En klok sextonåring som ibland tappar det.

I onsdags, på lunchrasten, innan bildlektionen, hade hon gått in på en stödchatt för ungdomar och ställt frågan: "Är det farligt om man flippar ibland?" Hon fick svar direkt: "På vilket sätt flippar du ibland?" Lana svarade att hon inte hann gå in på detaljer, och det kom ett nytt svar: "Alla har dåliga och bra dagar. Det är inte ovanligt att man tappar humöret då och då. Speciellt om man är ung. Då sker nämligen många förändringar i kroppen och i hjärnan. Till exempel hormoner." Sedan följde en utläggning om vikten av en bra kosthållning och regelbunden sömn och sociala aktiviteter, och en uppmaning om att söka sig till skolkurator eller annan vuxen ifall

problemen förvärras. Ifall problemen förvärras ... Det var svårt att veta om det faktiskt satt en riktig människa där på andra sidan eller om det var en robot. Det kändes som en robot, men det spelade ingen roll, för svaret lugnade henne. Man har dåliga och bra dagar. Alla tappar humöret ibland. Det är inget konstigt. Hon visste det hela tiden. Egentligen vet hon bättre än att chatta med robotar. Hon har höga betyg, många vänner, och hon är smal. Har inte de flesta sparat ur någon gång? Antingen det eller att man vill spåra ur, men behärskar sig? Man vill, men man håller sig ... Ibland får Lana lust att skälla ut folk: någon lärare eller en vän, det kommer som ett ryck, speciellt när det är någon som – det är det värsta hon vet – stakar sig mitt i en mening, letar efter orden ... när man är tafatt ... då kan hon bli helt vild! Inombords! Det hugger till och hon biter ihop käkarna, men inte mer än så. Hon varken säger eller gör någonting ... förutom att tänka riktigt fula tankar. Om man är uppmärksam kan man säkert se det i hennes ansikte, att folk är *horror* och *äckliga fittor*, *con ði mę mąy* och så vidare, och ännu värre saker: sådant som kommer till en i stundens hetta, men som försvinner lika fort som det blossar upp, och som man därför inte ska fästa någon uppmärksamhet vid.

Vissa dagar går Maggie (vad är det ens för namn?) omkring ute i lägenheten och pratar för sig själv, och då kan Lana tänka: Är det inte stört att prata så där? Högt för sig själv? Det är väl sådant som gamla och sjuka människor gör? Och med den där brytningen? Efter tjugo år i det här landet? Och måste de hålla på med den där japanska grejen hemma? Maggie och Lana är verkligen inte japaner. Ändå är det som om de bor i ett japanskt hem. Varför ligger det japanska figurer och prydnader överallt,

som inte ens är särskilt fina, och som måste dammas av varje vecka? Japanskt ansiktsvatten, bonsaiträd, tatamimattor ... Kan inte Maggie lämna det på jobbet? Dessutom pratar hon illa om sina gäster. Samma gäster som hon behandlar som drottningar där på salongen. På kvällarna kommer sanningen fram. De där snobbarna, heter det då, de där självbelåtna, gamla, fula och tjocka snobbarna ... Ibland kan man undra hur det låter inne i huvudet på Maggie. Och inne på hennes rum, när ingen hör. Och i duschen. Sitter hon där i badkaret (eller står hon upp?) och muttrar för sig själv? Om gästerna på Somei? Är det därför hon aldrig sjunger i duschen, som vanliga människor gör? Varför? Om man inte trivs med sin situation gör man väl någonting åt det? Är det inte det enda rätta? Att byta jobb? Göra slut?

Förra veckan skolkade Lana för första gången i sitt liv. Senare samma dag, på kvällen, råkade hon kasta en tallrik mot Maggie. ”Oj, nej”, sade Lana då – när tallriken gick i bitar vid Maggies fötter – som om hon bara hade tappat den. Lana skyndade och hämtade sopkvasten och började sopa, och när bara det minsta splittret återstod gick hon och hämtade dammsugaren. Vilken tur, tänkte hon efteråt. Att hon hade sinnesnärvaro att hämta sopkvasten direkt. För vad hade Maggie annars trott? Att Lana hade blivit så arg att hon kastat tallriken mot henne med flit, liksom siktat mot henne? För att få henne att förstå, ja, vad? Hon har inte haft någonting att säga till sin mamma på ett halvår. Det var då, för ett halvår sedan, när Lana fortfarande träffade killar, som hon hade tagit hem Malcolm och Maggie hade börjat bära sig så där märkligt åt. Det var första gången någon var hemma hos dem på det sättet. Inte så konstigt att man som mamma blir nervös!

Det var ett speciellt tillfälle! Men Maggie var inte nervös. Hon var lismande och fåfång, på ett sätt som Lana fortfarande blir förbryllad av att tänka på. Hon hade ändå tänkt göra slut med Malcolm, de passade inte ihop av flera anledningar, men där och då insåg Lana att det är omöjligt att träffa någon när man har en sådan mamma där hemma, som på samma gång betar sig som en tjuugoåring och som en tvåhundraåring. ”Hej, jag heter Maggie ...” Hon hängde upp hans jacka, luktade på den när hon trodde att ingen såg ... som om hon aldrig hade sett en ung man förut ...

Ett halvår utan killar, inte ens ett span, ingenting. Lana går omkring i sitt rum, runt den lilla, runda mattan. Där ligger hennes nya kjol, hennes nya underkläder, och på skrivbordet hennes nya telefon. Allt som hennes mamma har betalat för. Hon tömmer sin väska. Läger ut sakerna där hon kan se dem: puder, läppstift, hörlurar, studentkort, busskort, bankkort, tuggummi, kniv, nej, ingen kniv ...

Vad ska man göra? Hon tar fram en bok. Hon ska ut och springa. Men först ska hon studera. Hon är en bra student. Hon är en bra dotter. Hon försöker vara en bra väninna, och hon har försökt att vara en bra flickvän (det var det svåraste). Hon tittar på talgoxen i fönstret och tänker på sina ex-pojkvänner: Mårten, Lukas, Malcolm, Nikolas, Andrej ... Det är meningslöst att vara kär. Hon tänker på alla killar i stan som hon ännu inte har träffat. Nya, snygga grundkurskillar. Ljusa, mörka, med rakt hår, med lockigt hår. Hon tänker att det en dag kommer att gå över styr, ännu mer än det redan har gjort.

ÄLSKARE

De närmar sig festen, Lana och Beatrice och Melissa och Katarina och Freja. De går i bredd på trottoaren, lojt, som om de vill visa upp sig. Röda halsdukar och rött läppstift. Det röda mot det grå. Det är vinter i Lund. Av förra veckans plötsliga snöfall återstår bara slask, men allt som har med snö att göra, till och med slask, är exotiskt i den här stan. Man klagar, men försiktigt: ”Aldrig blir det ordentligt kallt”, säger någon inne på Klostergatans Vin & Delikatess. Genom fönstret kan man se Lana och hennes vänner snedda över gatan. För dem är ingenting exotiskt. De går genom den blöta sörjan. Man tittar på dem inifrån barerna och bilarna. Man kan bara gissa vad de pratar om. De går i armkrok. Varför så långsamt? De bryr sig inte. Ju mer folk kollar desto mindre bryr de sig. Det är Lana som bestämmer takten, om hon går långsamt går alla långsamt, men vad de pratar om kan hon inte styra över. Just nu pratar de om killar. Katarina har just gjort slut med sin. Melissa håller på att spara ihop till en Greklandsresa efter studenten.

”Jag vill träffa en kille utomlands.”

”Du...”

”Vad?”

”Du vill verkligen knulla utomlands!”

”Hahahahahaha...”

De skrattar så det fyller upp hela gatan, och när skrattet har lagt sig går de vidare till nästa samtalsämne – tv-serien

Gossip Girl (från 2007!), kläder (alla bär de blåjeans), ryktena om Sabrina Carpenters Europaturné – och så vidare och så vidare, och efter en stund har Lana slutat lyssna. Hon rycker sig fri från Katarinas armkrok, för sin halsduk över munnen och andas ut, in i halsduken. De är framme på festen i Spoleitorp. Flaskorna klirrar i påsarna. Killar i soffan, tjejer som dansar. Dålig musik, tycker Beatrice. Lana tänker på sin mamma, hela kvällen återkommer tanken till henne: hennes mamma har antagligen, inte helt säkert, men antagligen, gjort det utomlands.

När hon kommer hem doftar det sött av sencha i köket (varför dricker de sencha?) och Maggie är fortfarande vaken. Hon sitter vid köksbordet, i jeans trots att det är natt, och ovanligt nog med mobilen. Hon ser märkligt pigg ut. Mascaran är kolsvart, håret utsläppt. Har hon också varit ute? Lana dröjer i hallen. ”Är du vaken?” frågar hon. ”Ja”, svarar Maggie. De viskar till varandra, som för att inte väcka någon, som om det fanns en person till i lägenheten. Maggie tittar ned på sin skärm som lyser upp i halvmörkret. Duttar klumpigt med fingrarna. Det är helt tyst. Lana går in på sitt rum. Hon har druckit ett par cider och känner sig dåsig, men det dröjer länge innan hon somnar.

Tidigt nästa morgon, när Lana går upp för att hämta ett glas vatten, ser hon Maggie sitta där än vid köksbordet med telefonen. Vad håller hon på med? Lana går fram och tillbaka mellan kylskåpet och fönstret och till slut harklar hon sig, Maggie ser upp från sin telefon och Lana frågar: ”Mamma. Vill du inte träffa nån ny?” Högt och tydligt, rakt ut i rummet. Maggie tittar bort. ”Jag har inte träffat nån sen jag träffade din pappa”, svarar hon. ”Hur träffades ni?” frågar Lana, och Maggie svarar: ”Jag har

inte träffat nån”, och Lana säger: ”Men du och pappa.” Pappa ... säger man så om någon man inte känner? Inga minnen, inga dofter, inte ens på fotografier har hon kunnat se honom. Lana ångrar sig. Hon skulle kunna ta tillbaka det, låtsas som om hon inte har sagt någonting, börja prata om annat, gå och lägga sig igen, vad som helst förutom att dra upp det här gamla – vad är det, en rispa, ett sår? – men av någon anledning stannar hon kvar, hon ser till och med sin mamma i ögonen när hon står där och väntar på svar. Men Maggie sitter bara tyst på stolen. Lana borde inte ha frågat. Ändå står hon kvar och väntar.

Maggie känner sig som en clown när hon ler sitt dumma leende. Hon ställer sig upp och går ut i hallen och börjar plocka bland sakerna, ställer dem på sin rätta plats, klädesplaggen och accessoarerna: halsdukar, ringar. Hjärtat slår. Varför ... varför ska Lana ställa just de där frågorna, just i dag? Så tidigt på morgonen? Det är en helt vanlig dag, vinter, alltjämt grått och blåsigt, men kanske inte en helt vanlig dag ändå, för Maggie ska på möte med sin chef trots att det är helg. Hon är uppklädd, lite grann har hon klätt upp sig, för kanske ska de prata om hennes lön (vem vet?) och då måste hon se bra ut. Hon vet inte vad Lana vill höra. Hur svarar man? ”Det är svårt med kärlek”, börjar hon formulera för sig själv, tills hon inser hur dumt det låter och i stället tittar överdrivet bekymrat på sitt armbandsur. ”Oj”, mumlar hon, hon måste gå snart. Hon ser att Lana står kvar ute i köket med armarna korsade. Kan det inte vänta till en annan dag? Varför just i dag? De har väl all tid i världen? ”På internet”, säger Maggie till slut, men att hon måste gå nu, hon kan inte bli sen till det här mötet, hon vet inte varför hon fortfarande går omkring här hemma, hon borde ha satt sig i

bilen för länge sedan! Men klockan är bara sju. Hon har aldrig behövt åka till jobbet så här tidigt. På en söndag. Det är som om hon är tvungen att jaga ut sig själv ur lägenheten. ”Vi träffades på internet!” säger hon på väg ut, så det ekar både i hallen och i trapphuset.

Bara ett par frågor från en dotter till sin mamma, och nu sitter hon där i bilen och flåsar. Hur ofta händer det att någon tvingar en att tänka på sitt kärleksliv? De förstår inte, de unga, att det inte finns några enkla svar. Inte när det gäller kärlek. Maggie föreställer sig sitt kärleksliv bredvid sin dotters kärleksliv, som två linor, eller rep, eller tjocka, underjordiska rör som löper längs med varandra. Maggies kärleksliv och Lanas kärleksliv, hon tänker på hur de faktiskt påminner om varandra, trots att hennes utspelade sig vid millennieskiftet och Lana ännu bara är tonåring. Hon sitter i sin bil, som hon fortfarande inte har startat, och tänker på de där repen eller rören som går under marken. Hennes och Lanas kärleksliv, sida vid sida, täckta av jord ... Hon tänker på sin dotters ansikte, som hon för en stund sedan stod och tittade in i, hur de såg in i varandras ögon, speglade sig.

När Maggie träffade Phát, mannen som skulle bli Lanas far, hade hon redan en annan. En älskare. Hon föredrog att kalla honom det, *người yêu*, älskare, framför *bạn trai*, pojkvän. Älskare lät vackrare och kom med färre förpliktelser. Men vad är det egentligen att ha en älskare? Han dök upp under sommaren efter hennes första gymnasieår, då hon jobbade på sin fasters café. Han var ingen kund, inte en enda gång satte han sig ned och beställde något, men han var där när hon jobbade, i närheten, strök omkring bland mopederna på parkeringen på

andra sidan vägen. Det var som om hon blev iakttagen av ett spöke. Hon gick mellan borden med brickorna och glasen, det var varmt, och han naglade fast henne med blicken. Det var en livlig gata med mycket att se på. Färgglada skyltar och girlanger. Rök och ånga från matstånden. Rastlösa sommarlovsbarn som drog runt som herrelösa hundar. Folk rörde sig kvickt. Men inte Maggie. Hon kände sig långsam. Inte på grund av värmen utan på grund av honom.

Hon visste inte vem han var och hon tyckte om det. Han bar hatt. Beige med blått band. Det såg fräckt ut, tyckte hon, modernt, det fick honom att se utländsk ut trots att han var kort och hade smala, seniga armar. Tänkte hon på Europa redan då? Vad hade hon föreställt sig? Frankrike? Italien? De såg på varandra på avstånd, utan att säga ett ord.

Maggie och granntjejen brukade cykla tillsammans till skolan varje morgon, och en av de morgnarna under den andra höstterminen dök han upp igen, han som skulle bli Maggies älskare. Han körde fram jämsides med dem på sin moped. Maggie kände knappt igen honom utan hatten. Han frågade om de skulle till skolan och om Maggie ville ha skjuts. Han såg enbart på henne. När han inte fick något svar vände han om och körde tillbaka åt samma håll som han kommit från. Redan då visste Maggie att han inte var något för henne. Han såg inte ut att komma från en rik familj. Han var inte manlig, inte vacker, inte ens söt. Hon skulle avvisa honom så fort hon fick tillfälle. Hon tänkte det för sig själv, och hon sade det högt, vid flera tillfällen kunde hon plötsligt utbrista så att granntjejen hörde: ”Han är ful! Jag är inte intresserad!” De cyklade och skrattade. Det tog en halvtimme att ta sig till skolan i centrala Quy Nhơn.

Vissa morgnar skrattade de hela den där halvtimmen, först på grusvägen längs deras gårdar, sedan på landsvägen där lastbilarna drog upp moln av sand när de for förbi, nere vid vattnet med de höga gatlyktorna längs strandkanten, grönglänsande fjäll, fiskebodas, havet och renslukten och ljudet av vågor som dundrade in. De härmade honom, överdrev hans nasala Binh Đinh-dialekt.

”Ska ni till skolan?”

”Vilken skola går ni i?”

”Jag kan ge dig skjuts!”

”Ge dig skjuts!”

”Ge dig skjuts!”

Maggie och granntjejen skulle säkert ha kunnat följa varandra genom livet, kanske flytta till Saigon tillsammans, gå samma universitetsutbildning (nationalekonomi), bli framtida kollegor ... De bodde nära varandra, var lika gamla, men hade ingenting gemensamt. Hela deras relation byggde på att de slog följe till skolan. Så att de inte skulle tappa bort sig, hade deras mammor sagt, men efter bara några dagar hade Maggie märkt hur lätt det var att hitta. Hon hade kunnat göra det i sömnen: ned till rondellen vid industriområdet, av till höger mot strandremsan, följa gatlamporna längs med vattnet. De fortsatte att följas åt, varje morgon tog granntjejen en omväg för att mötas upp, tills en dag då Maggie sade: ”Du behöver inte”, som om det var för granntjejen skull, och granntjejen förstod, de båda förstod att det inte var omvägen det handlade om. De slutade cykla tillsammans, och på så sätt bröt de kontakten trots att de bodde på samma gata och gick på samma skola och skulle söka in till samma utbildning efter studenten.

En vecka senare, i slutet av oktober, den regnigaste perioden på året, mötte han henne när hon just hade cyklat hemifrån, ensam, vid fältet utanför gården. Han klev av mopeden och tog en hjälm ur sadelfacket och gav den till henne. Hon tog emot den. De tittade på varandra, hon sade varken ja eller nej, han satte sig på mopeden och hon bakom honom. De körde i väg. Hon tänkte på sin syster, lilla Ai Vy, ifall hon hade sett dem, hon tänkte på föräldrarna som sydde och sådde från morgon till kväll, som aldrig skulle ta sig tid att se efter vad som försiggick på andra sidan fältet, bakom raderna av mangoträd.

De passerade grannhusen, åkrarna och hyddorna där hon brukade sköta barnen i utbyte mot grödor och kött, de körde mellan sockerrörsfälten som reste sig på båda sidor om den smala grusvägen och bäddade in dem i skugga. Det började regna. Han tog en annan väg än den hon brukade ta. Han körde fort. Hon höll honom om midjan. Han hade en prasslig jacka på sig. Hon kunde redan se lamporna vid stranden. Han körde ända fram, rakt in på skolgården. Folk fick vika åt sidan. De stannade mitt framför bronsstatyn av Lê Thánh Tông. Hon klev av, tog av sig hjälmen, rättade till klänningen och gav honom en snabb blick innan hon gick in. Maggie och hennes älskare, och Lê Thánh Tông på sin tron med en pergamentrulle i handen. Alla kunde se dem. Skolkamraterna, lärarna, städarna och vaktmästaren.

Under de där veckorna, mitt i den värsta regnsäsongen, blev det till en vana för Maggie att lämna cykeln vind för våg vid någon väggkant, på väg till eller från skolan. Matematik (andragradsekvationer), geografi (erosion), litteratur (folksagor på vers). Allt gick som en dans. Inträdesprovet till universitetet var först om två år. Hon satte sig bakom honom på mopeden,

lutade sitt huvud mot hans axel. De åkte in till stan, promenerade genom marknaderna, han bjöd henne på sesamkakor och söta degknyten och *chè*, de gick till nöjesparken, till vattenpalatset, till stranden när det blev mörkt. Hopar av människor som grillade och spelade musik, familjer och kompisgäng, hon gick hand i hand med honom och han bar sin hatt med det mörka bandet ovanför brättet. Han skulle starta eget företag, berättade han, han var svetsare, precis som sin morbror, som också hade startat företag och nu ägde två fastigheter i Nha Trang. Han skulle slå sig fram i livet, hans ögon sade det, Maggie tittade in i dem, hon tittade på hans smutsiga händer, hon tittade framför sig, hon klämde hans arm så hårt hon kunde tills han skrattade och slingrade sig loss. Han visste ingenting och hon visste allt; hon kunde redan se det framför sig, hur hon skulle krossa hans hjärta, men inte än.

GRIS

När Maggie har gått till jobbet försöker Lana somna om. En minut senare kliver hon upp och drar på sig springskorna och skuttar nedför trapporna, ut i mörkret. Kylan slår till direkt. Stegen är lätta. Hennes löprunda går via Bivackparken och Lägerparken, förbi hundrastgården, in på den smala asfaltsgången som leder ända upp till Stångby. Det är en blåsig morgon. Lana känner vinden vina mot ansiktet, men hon hör ingenting. Hon har på sig sina nya hörlurar med brusreducering som hon köpte på Marketplace för en vecka sedan. De såg fräscha ut på bilden, nästan orörda, svarta och blanka, och kostade 1500 kronor... Men Maggie gick med på det. Det var bara för Lana att säga att hon har svårt att koncentrera sig när det är mycket ljud runt omkring, särskilt folk som pratar, och att hörlurarna skulle förbättra hennes studieförmåga. Den natten somnade hon till *Spa Piano & Ocean*, och sedan dess har Lana använt hörlurarna varje dag. Inte ett enda ljud slinker igenom; inget stojande från klasskamraterna, inga dörrar som öppnas och stängs, stolar som skrapar mot golvet. Det enda man hör är det som spelas i hörlurarna. Resten behöver man inte höra. Inte ens när det är mörkt och man är ensam ute och springer. Vid korsningarna stannar hon till och ser efter, väntar på sin tur och fortsätter vidare. Hon håller snabbare tempo nu för tiden. Kanske för att ljudet går rakt in i hjärnan – nu spelas "Agora Hills" av Doja Cat – och medan Lana springer i

takt till refrängen översätter hon den till svenska: *jag vill visa upp dig, jag vill visa upp dig ...* Hon tycker om den här delen av löprundan, längs asfaltsgången mellan åkrarna, där det nästan aldrig är några människor. Hon tycker om hur ensamheten känns, som att vara instängd i en kapsel där bara hon och musiken och den kalla luften finns. Det är lika folktomt när man kommer in till Stångby. Trots de frodiga villakvarteren och fotbollsplanerna och tågstationen är det som om alla människor är försvunna. Står man mitt i Stångby kan man missta det för ett modernt samhälle, men tar man sig bara ett kvarter bort hamnar man alltid på en åker. Hela stället är en enda stor åker. I ett av villakvarteren, vid en väg som går i en oval som i amerikanska filmer, bodde hennes första pojkvän. Det är två år sedan de var tillsammans. Han var sexton och hon var fjorton. De har inte haft någonting med varandra att göra sedan dess, men av någon anledning känns det stärkande att springa upp hit ibland trots att hon inte har stött på honom en enda gång. Ett tag tänkte hon att han kanske hade flyttat, men enligt Google bor hela familjen kvar på samma adress. Hon hoppas i alla fall att han ser henne någon gång när hon springer förbi hans fönster, och att han blir lite rädd.

Han hette Mårten och spelade ishockey, vilket hon först hade tyckt var attraktivt. Ett par gånger gick hon till ishallen där han tränade med sitt lag. Han såg bra ut i ishockeykläder. Hans axlar blev bredare, skridskorna gjorde honom längre och hans hår föll på ett sätt som gjorde att han passade i hjälm. Under uppvärmningen åkte de utan klubbor. Det såg lekfullt ut, graciöst, hur han gled fram där på isen med armarna dinglande längs med sidorna. Speciellt tyckte hon om när de åkte baklänges och hela tyngdpunkten låg på rumpan

som vickade fram och tillbaka. Mårten spelade center. Lana visste inte mycket om ishockey, men när han berättade det, att han var center, såg hon på honom att det var någonting man kunde vara stolt över. Under tiden de var tillsammans hann hon se honom spela två matcher. Den första var mot ett lag från Blekinge. De vann med 2–1, men Mårten var ledsn efteråt, otröstlig. Munnen gick: ”Jag var så dålig, jag var så dålig.” Hon hade väntat på honom utanför ishallen och de gick tillsammans mot busshållplatsen. ”Du var jätteduktig”, försökte hon, fast hon ljög och det måste ha varit uppenbart, för han hade verkligen inte gjort bra ifrån sig, det visste till och med hon som inte kunde någonting om ishockey. Den där lekfullheten hon hade tyckt sig se under träningarna var borta, han hade varit stel och klumpig, såg ut som en jättebebis där han gled fram på isen, hela tiden ett steg efter de andra. En gång blev han till och med utskälld av sin tränare: ”Vakna till Mårten för fan!” skrek han så det ekade i hela hallen, och då vaknade Mårten faktiskt till. Han tog sats, två, tre skär, Lana kunde se hans underbett genom hjälmgallret, såvitt hon visste hade han inget underbett, men nu hade han det, och han smaskade upp den stackars Blekingespelaren så att han åkte med huvudet före in i sargen och fick ligga kvar på isen en lång stund efteråt. Lana kände då att hon borde ha ställt sig upp och jublat som en trogen flickvän, men hon tvekade, och sekunden efter var det för sent. Mårten spelade alltså som en gris. En centergris. De satt på busshållplatsen och hon strök honom över håret. Äntligen var han tyst. Hon tänkte på hans föräldrar, undrade ifall de också hade suttit i publiken, och varför det var hon och inte de som måste sitta där och trösta deras son. De var ingenjörer båda två, kanske var de upptagna

också om kvällarna, tänkte hon, hon kunde bara gissa för hon hade knappt träffat dem.

Det dröjde en månad till nästa hemmamatch. Det var tomt i publiken, de mötte ett lag från Stockholm och förlorade med 4-0. Mårten fick nästan inte spela alls. Han och Lana hade inte setts en enda gång mellan matcherna, och efteråt har hon tänkt att hon kanske väntade med att göra slut för att hon ville se honom spela igen, för att ge honom en andra chans. Hennes centergris. I början hade hon tilltalats av att han spelade ishockey. Han gick mot strömmen i en värld där alla var besatta av fotboll, hade hon intalat sig. Hon hade sagt det till honom, exakt så – ”du går mot strömmen i en värld där alla är besatta av fotboll” – och hans ögon hade glittrat till, han höll med, sade han, det är så tråkigt med alla som spelar fotboll, ishockey är mycket coolare.

Men under de där matcherna hade hon fått syn på inte bara att Mårten var dålig, utan att hela tillställningen var på låtsas. Den arga stämningen, slagmålen och svordomarna, allt var inlindat, hur mycket de än tacklades och skrek kunde hon inte tänka på någonting annat än alla skydd de hade på sig, som täckte dem från topp till tå, och att de skulle skaka hand och vara vänner efteråt, också tränarna i sina kavajer. De enda som gick att respektera var målvakterna som lugnt och sansat stod vid sina burar och åtminstone inte hymlade med att de var utklädda, i ofattbart stora benskydd och hjälmar som såg ut som spökmasker, och fick en att undra om det verkligen kunde vara en människa där bakom.

Men att spela ishockey ... i en värld där alla är besatta av fotboll ... är det verkligen en ”motståndshandling”, som Beatrice skulle ha sagt? Om man vill sticka ut och på riktigt

göra motstånd kan man väl hungerstrejka eller sätta eld på en byggnad eller någonting? Dagen efter 4-0-matchen gjorde hon slut. Det var en söndag. De sågs på kvällen, på grillplatsen i Borgarparken. Lana förklarade att hon inte hade tid att ses så mycket just då, och han tog det bra, nästan som om han var beredd på det. Men när de skulle skiljas åt sade han ändå en sak som fick Lana att reagera. Han stod där i sina grå mjukisbyxor med händerna i fickorna, allt som behövde sägas mellan dem var redan sagt, men till slut var det som om han inte kunde låta bli, för han sade lite nonchalant, i alla fall för att komma från Mårten: ”Var det nåt mer eller?” Då gjorde hon någonting hon aldrig hade gjort förut. Hon stegade fram och gav honom en spark mellan benen, en perfekt träff mitt i paketet, hon kunde nästan känna hur någonting gick sönder där inne. Vad hade det tagit åt henne? Hon tittade på honom där han låg på marken och kved, och hon tänkte att just det där hade han nog inte väntat sig. Mårten fick inte fram ett ord. Han försökte titta upp mot henne men det verkade göra för ont att ens lyfta på ansiktet. Lana gick därifrån. Hon kunde inte göra någonting för honom, och eftersom ingen hade sett vad som hade hänt låg det öppet för tolkning varför han låg där i parken helt ensam en söndagskväll.

Hon vänder om och springer hemåt, längs järnvägen. Förr eller senare kommer Pågatåget att dundra förbi som det gör en gång i timmen. Någon gång måste Mårten ha suttit i en av de där vagnarna och fått syn på henne. Det är två år sedan de var tillsammans. Lana har haft några pojkvänner sedan dess. Den ena mer olik den andra. Det enda de har gemensamt är att de alla har blivit dumpade av henne.